

Odmah po povratku u Crnu Goru Njegoš nastavlja rad oko državnog uređenja, jer već 17. avgusta 1837. izdaje naredbu novopostavljenom blagajniku Milakoviću kako se imaju voditi novčane knjige i kako treba trošiti državni novac. Ubrzo je uvideo da treba imati jednu pristojnu zgradu za svoj stan, biblioteku, kancelarije, goste itd., te je već tokom leta 1838. podignut u blizini starog manastira za ono vreme zavidan dvorac sa dvadeset pet odeljenja, opkoljen visokim zidom i kulama, koji je kasnije nazvan "Biljarda", jer u jednoj od njegovih sala Njegoš često igrao bilijar sa svojim gostima. Više od dvadeset godina poslije Njegoševe smrti napisao je nemački pisac Gustav Raš o sobama toga dvorca ovo: "Od njihovog ranijeg sjaja i uređenja... nije ništa drugo ostalo osim tu i tamo pozlaćeni od štuka ukrasi na plafonu, nekoliko tapaciranih zidova i uspomena na gospodara Crne Gore", dok je soba u kojoj je umro Njegoš i tada još bila "ukrašena pozlatama na plafonu".

Njegošev rad na uređenju zemlje stalno remete pogranične svađe i borbe. On u jednom pismu iz zadnjih dana aprila 1838. naveo 11 turskih napada na crnogorska pogranična plemena od 21. novembra 1837. do 14. aprila 1838. godine. Nije bilo ništa bolje ni sa Austrijom. Ona je naročito nerado gledala da Njegoš ima svoje rezidencije u manastirima Mainama i Stanjevićima, u Crnogorskom primorju, ali po međunarodnim ugovorima na austrijskoj državnoj teritoriji, jer je Austrija sebe smatrala naslednicom Mletačke Republike. Njegoš je uvideo da je ona gotova da te manastire uzme na silu, pa je pristao da joj ih ustupi za izvesnu sumu novaca, koju je upotrebio za opšte narodne potrebe. Zbog toga su ga njegovi mnogobrojni neprijatelji često optuživali ruskim političkim i verskim vlastima. Ustupanjem ovih manastira Austrija je pristala i na izvršenje razgraničenja s Crnom Gorom. To razgraničenje je vršeno s mnogobrojnim teškoćama i čestim prekidima i trajalo je sve od 1837. do 1841. U tome periodu došlo je do jednog većeg oružanog sukoba na Paštrovskoj Gori u julu 1838. godine, gde je bilo oko 4.000 austrijskih vojnika a svega oko 500 pograničnih Crnogoraca iz Crmničke Nahije. Iako ovako malobrojni, Crnogorci su uspjeli da potisnu neprijateljsku vojsku, te su ubrzo austrijski predstavnici zaključili primirje, a 25. avgusta i mir s Crnom Gorom, čime su indirektno priznali i samostalnost Crne Gore. Poslije nepuna dva meseca, 20. oktobra, Njegoš je na Cetinju zaključio mir s bosanskim vezirima, i hercegovačkim pašom. Neobično je značajan ovaj Njegošev uspeh, jer član 5. toga ugovora glasi: "U isto vrijeme čini se vječni mir među nezavisnom oblasti crnogorskom s jedne strane i među pašalucima bosanskijem i hercegovačkijem s druge strane, to jest počinjući od vrh Koma Kučkog do Dragalja..." Pored svega toga, pitanje Grahova je i dalje sporno, iako je Njegoš kasnije zaključio još tri ugovora (1841, 1842. i 1843. godine) s Ali-pašom Rizvanbegovićem, jer takve ugovore nisu hteli odobravati nadležni u Carigradu, koji nisu poznavali pravo stanje stvari i koji su i na kongresu u Parizu (1856) računali Crnu Goru kao običnu tursku pokrajinu. Naročito su bila zaludnja razna primirja i mirovi sa skadarskim pašom. Njegova vojska često napada pogranična crnogorska naselja, iako obično strada u ovim pohodima. Tako je početkom juna 1839. Crnu Goru napalo oko 5.000 Turaka na Kosovi Lug, ali su ih nekoliko stotina Crnogoraca potukli, posekli njihovog zapovednika Bećir-bega Bušatliju i oteli tri turska barjaka, zaplenili više od 150 komada raznog turskog oružja, većim delom srebrom okovanog, uzeli Turcima nekoliko osedlanih konja, pa i konja Bećir-begova, kojega su doveli Njegošu na poklon. I Crnogorci su, prirodno je, imali prilično gubitaka, pa je među poginulima bila i jedna žena, kako izričito navodi Njegoš u opisu ove borbe. Septembra 1840. opet su Turci (6 do 7 hiljada) napali pogranična naselja Salkovinu i Dodoše, ali su ih u krvavoj borbi potukli i suzbili oko 220 Crnogoraca. Desetak dana kasnije molio je Njegoš ruskog konsula Gagića da o borbi obavesti Ministarstvo inostranih dela, a u podacima o toku borbe piše i ovo: "Svi naši starci, pa štaviše i sami Turci, priznaju da u ovijem krajevima još nikad manja šaka ljudi protiv toliko velike sile nije se tako hrabro kao sada ponijela... Ovaj je boj tako žestok bio da su se i rukama hvatali za puške jedni drugima, i nekolike turske puške donešene su mu onako iskrivljene..."

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com